

BÖLÜCÜLÜK TEMELİNDE TERÖR, SİYASET VE TÜRKİYE

PROF. DR. ÖZCAN YENİÇERİ*

Giriş

Ülkelerin, insanların refahı ve kalkınması için kullanabilecekleri kaynaklardan her gün biraz daha fazlasını terörle mücadeleye aktardıkları bir gerçektir. Bu bağlamda, terörün, bir bütün olarak ülkenin ulusal güçlerini yok etme/zayıflatma amacıyla yürütüldüğü de açık bir hâle gelmiş bulunmaktadır.

Terör, uluslararası hâkimiyet mücadelesinde uygulanan örtülü bir savaş biçimi olarak kabul edilmektedir. Uluslararası terör gayriresmî nüfuz ve etkileme aracı olarak devletler arası ihtilaflarda çok sık kullanılan araçlardan birisidir.

Diğer yandan bugün, bütün dünyada demokrasi, insan hakları, yakınlaşma ve barış içinde bir arada yaşama çabaları da alabildiğine sürmektedir. Bu çabalara paralel olarak ülkeler ve insanlar her zamankinden daha çok birbirlerine yakınlaşmış ve bağımlı hâle gelmiştir. Aynı zamanda topluluklardaki etnik algılar, mezhep ayrılıkları ve milliyet farklılıkları daha çok hissedilmeye başlanmıştır.

Demokrasileri tehdit eden en önemli sorunların başında terör gelmektedir. Terör ülkelerin bütünlüğünü ve istikrarını hedef almaktadır. Etnik içerikli terör olayları bu iki sorunun beraber yaşandığı ülkelerde daha etkili olmaktadır.

Demokrasileri tehdit eden en önemli sorunların başında terör gelmektedir. Terör ülkelerin bütünlüğünü ve istikrarını hedef almaktadır.

* TBMM Ankara Milletvekili.

Ayrıca bir ülkenin komşuları o ülkenin toprakları üzerinde ne kadar çok iddiaya sahipse o ülkenin teröre muhatap olma kapasitesi de o ölçüde fazla olmaktadır. Yine bir ülke geçmişte parçalanmış ve toprakları üzerinde birden fazla devlet kurulmuşsa, güç odaklarının onu yeniden istikrarsızlaştırarak tekrar parçalama arzuları artar. Büyük potansiyele sahip devletlerin güçlenmesini engellemek için bundan çıkarları zarar göreceğini inanan devletler terörü o ülkeyi istikrarsızlaştırmak için kullanabilmektedirler. Etnik, mezhep, bölgesel, ekonomik, sınıfsal farklılıkları derin olan ülkeler teröre uygun bir vasatı bünyesinde bulundurlar.

Türkiye’de terör yalnız siyasallaşmamış aynı zamanda da kurumsallaşmıştır. Türkiye’deki terörün ticari, siyasi, kültürel, ekonomik ve sosyal boyutu vardır.

Bütün bunların yanı sıra yönetimleri totaliter ve antidemokratik olan ülkeler terör yönünden çok uygun bir ortam sahiptirler. Bunun aksine güçlü demokrasiler sürdürebilir ve tahammül edilebilir bir yönetimi zorunlu kılar. Bu nedenle de demokrasi, ülkelerin en önemli güvenlik sigortasıdır. Ancak tek başına terörle mücadelede demokratik yönetim de yeterli değildir.

İnsanlar gibi ülkelerin de elleri vardır. Bu ellerle ülkeler ya birbirlerinin ellerini ya da boğazlarını sıkırlar. Birbirlerinin yakasında ya da boğazında olan ellerin hiçbiri özgür değildir. Bu nedenle ülkeler arasında elbirliği, iş birliği ve güç birliği her zaman iyidir.

Uygarlıklar genelde iki kısma ayrılırlar: Birincisi dışa doğru yayılan, genişleyen bilimsel düşüncelerle, stratejik planlarla, kültürel yayılmalarla yükselen uygarlıklar. İkincisi de içeriye doğru yayılan, çöken, ekonomik, sosyal ve ahlaki krizlerle dolu olan ilerlemeyi ve kalkınmaya engelleyen uygarlıklar. Birincilerde ümit, iyimserlik ve gelecek duygusu hâkimken, ikincilerde tarihin, geleneklerin, etnik, mezhep ve bölgesel aykırılıkların yarattığı çöküntü hâkimdir. Terör bu çöküntü unsurlardan beslenir.

Terör ve Türkiye

Terörizm; siyasal amaçlar için örgütlü, sistemli ve sürekli olarak terörü kullanmayı anlatır. Bu çerçevede Türkiye’de de sistemli, stratejik ve tarihî arka planı olan bir terör uygulanmaktadır. Türkiye’de terör yalnız siyasallaşmamış aynı zamanda da kurumsallaşmıştır. Türkiye’deki terörün ticari, siyasi, kültürel, ekonomik ve sosyal boyutu vardır.

Türkiye’nin de içinde olduğu bölgede uzun yıllardan bu yana bazı ülkeler terörü, iç ve dış politikanın sıradan bir parçası ve devamı olarak görmüşlerdir.

Bölge ülkelerindeki hem iç dinamikler hem dış dinamikler terör örgütlerinin eylemlerini kullanmışlardır ve kullanmaya da devam etmektedirler.

Türkiye'nin bugünkü sınırları 20. yüzyılın ikinci çeyreğine aittir. Osmanlı İmparatorluğu parçalanıp ufalanması sonrasında onlarca ülke bağımsızlığını kazanmıştır. Bunlardan birisi de Osmanlı İmparatorluğu'nun bakiyesi olarak tarih sahnesinde yerine alan Türkiye Cumhuriyeti'dir. Etnik, mezhep, bölgesel, tarihsel, coğrafi, idari ve kültürel nedenlerle Türkiye toprakları üzerinde hak talep eden ülkeler vardır. Bu taleplerin zaman zaman "idea" biçiminde şekillenirken, zaman zaman da terör şeklinde zuhur edebilmektedir.

Megalo idea, Arz-ı Mevut, Büyük Ermenistan, Büyük Kürdistan, Suriye'nin Hatay, Rumların Kıbrıs davaları vb. idealar doğrudan doğruya Türkiye'nin üzerine konuşlandığı coğrafyayı ve Türk tarihini hedef almaktadır. Her ne kadar İsrail Cumhurbaşkanı, "Tevrat bir tapu kadastro kitabı değildir." diyorsa da bu durum yaşanan gerçekliği açıklamaya yeterli değildir.

Türkiye aleyhine tarihten gelen bu idea ve stratejiler zaman zaman doğrudan zaman zaman da dolaylı olarak Türkiye'deki terörün kültürel, sosyal ve siyasal finansmanında kullanılmaktadır. Unutmamak gerekir ki Türkiye ile komşuları arasındaki ilişkileri bugünlerden daha çok geçmişler tayin etmektedir.

Türkiye'nin jeopolitiği yukarıda dikkat çektiğimiz hususlar yönünden incelendiğinde terör potansiyeli yüksek bir ülke olduğu görülür. Yüksek terör potansiyeli olan bir mekanizma düşük terör önleme stratejileriyle ortadan kaldırılamaz.

Terör; örgütler, özgürlük, adalet, hukuk, inkâr, asimilasyon, entegrasyon, kimlik ve tanınma gibi kavramlar üzerinden propagandalarını gerçekleştirirler.

Terörün Propaganda ve Stratejisi

Terör; örgütler, özgürlük, adalet, hukuk, inkâr, asimilasyon, entegrasyon, kimlik ve tanınma gibi kavramlar üzerinden propagandalarını gerçekleştirirler. Döşediği mayınlarla insanları paramparça eden, attığı Molotof kokteyli ile çocukları yakan, saldırdığı araçlarda genç kızları gruplar hâlinde delik deşik ederek öldüren teröristler, dillerinden de insan hakları ve demokrasi söylemini düşürmezler. Sonuçta terörün amacı kitleleri peşine takmaktır. Bu nedenle herkesçe kabul gören kavramlar üzerinde siyasal propagandalarını yürütürler. Terör kuralızsız şiddettir. İnsan haysiyeti, yaşam hakkı, temel hak ve özgürlükler terörist örgütler için kendilerini masum ve haklı göstermekte kullandıkları araçlardır. İnsan hayatı, teröristin kutsal amacı için düşünülecek bir değer değildir.

Türkiye, özgün özellikleri nedeniyle terörizmle mücadelede “öncü örnek” bir rol oynama imkânına sahipken, bunu başaramamıştır. Türkiye, mücadelesini terörizm yerine teröriste odaklamış, teröristin aslında nihai bir ürün olduğu gerçeğini göz ardı ederek üretim alanlarının görmezden gelme yanlısına düşmüştür.

Türkiye’de terörizmin içerik, felsefe, çıkış ve dayanak noktaları, ilişkiler sistemi, insan kaynaklarının yönelimi, terör örgütlerine katılımları özendiren nedenler, örgüt mensuplarının profillerine dayalı bilimsel araştırma ve analizler yapılmamış, Türkiye özelinde ve benzerliklerden yola çıkılarak genel konseptler üretilmemiştir.

Terör Sorununa Bakış ve Miyopilik

Terör “askerî yöntemlerle çözülemez.”, “Siyasi çözüm gereklidir.”, “Kürt açılımı” bunun için zorunludur, diyenler var. Doğrudur, yalnız başına askerî yöntemlerle bu sorun çözülemez. Ancak söylemin diğer yanını da sorgulamak gerekir. Türkiye’nin terör ve bölücülükle mücadele zaafını ele almadan önce ciddi bir saptamayı yazının başında yapmak gerekir: Dünyanın çeşitli yörelerinde bölücü hareketleri engelleyebilmek için otoriter devletlerin demokratikleştirilmesini önerenler olmuştur. Bu hususta demokratik hakların genişletilmesi, temel insan haklarına saygı gösterilmesi, federalizm, asimetrik yetki devri, çok kültürlülük ve çok ulusluluk gibi yöntemleri uygulayanlar olmuştur. Ancak sonuçta ayrılıkçı ve bölücü hareketleri bu tür yöntemlerle önlenemediği görülmüştür. Kaldı ki çok iyi işleyen demokrasilerde bile ayrılıkçı hareketleri engellemek mümkün olmamıştır.

Bu nedenle bölücülük sorunlarını, salt federalizm, demokrasi ya da insan hak ve özgürlükleri bağlamında ele almak eksiktir. Çünkü bölücülüğün arkasında adaletsizlik veya demokrasi değil, ulusal kimlik sorunları vardır.

Ortak vatan (**Kürdistan**) talebinden söz edildiği, farklı millet (**Kürt**) algısının yerleştirildiği, ayrı dil (**Kürtçe**) eğitiminin dayatıldığı, başkalaştırılmış coğrafya (**Mezopotamya**) vurgusunun yapıldığı bir yerde talep edilen demokrasi değil, bölücülüktür. Bu tespiti yaptıktan sonra Türkiye’yi istikrarsızlaştıran terörün öncelikle reel politikteki karşılığına kısaca değinelim.

Terör Olumsuz Şartları Fırsata Çeviriyor

Türkiye’nin toprakları üzerinden birden fazla petrol boru hattı geçmektedir. Kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına uzanan enerji hatları ile Türkiye

Bölücülük sorunlarını, salt federalizm, demokrasi ya da insan hak ve özgürlükleri bağlamında ele almak eksiktir. Çünkü bölücülüğün arkasında adaletsizlik veya demokrasi değil, ulusal kimlik sorunları vardır.

bir enerji kavşağıdır. Türkiye, jeopolitik konum itibarıyla da dünya enerji kaynaklarının yanı başında bulunmaktadır. Dünyanın enerji kaynaklarına olan ihtiyacı diğer her emtiyaya olan ihtiyacından daha fazladır. Bu nedenle küresel güçler enerji bölgelerinin istikrarlı olmasını her şeyden fazla isterler. Enerji hatlarıyla terörist eylemler arasında ters orantı olmasına rağmen Türkiye’de terörist eylemler devam ediyor.

AKP iktidarı **“hazmettiren hazmettiren”, “bedeli ne olursa olsun”, “Kürt açılımı”**nı sürdürdüğünü söylüyor. Üniversitelerde Kürt Dili ve Edebiyatı Bölümleri kuruluyor, Kürtçe televizyonlar devlet eliyle yayına sokuluyor ama terör azalmıyor artarak devam ediyor.

Irak’ı işgal altında tutan ABD, Obama’nın başkan olmasıyla birlikte belirli

ABD’li yetkililer Türkiye’ye yönelik terörist saldırıları âdeta doğal bir durum olarak değerlendirip, oyalama yöntem ve taktikleriyle durumu geçiştirmektedir.

bir takvim bağlamında askerlerini bu ülkeden çekeceğini açıklamış ve gereğini de yapmış bulunmaktadır. ABD’nin kuvvetlerini Irak’tan çekilmesiyle birlikte bölgede Arap-Kürt çatışmasının çıkma ihtimali yükselmiştir. Ayrıca Irak’ın Şii nüfusu dolayısıyla bölgeye İran çok rahat ciddi bir nüfuz aktarmıştır. ABD, kuvvetlerinin bölgeden çekilmesiyle oluşan boşluğun her ülkeden daha çok Türkiye tarafından doldurulmasını ABD’nin tercih ettiği bilinmektedir. Bütün bu gerçeklere rağmen ABD’nin işgali altındaki Irak’ın Kandil bölgesinden Türkiye’ye karşı terörist eylemler sürmektedir. ABD’li yetkililer Türkiye’ye yönelik terörist saldırıları âdeta doğal bir durum olarak değerlendirip, oyalama yöntem ve taktikleriyle durumu geçiştirmektedir. ABD, bölgeyi Türkiye üzerinden Türkiye’yi de Kandil üzerinden

bloke eden bir stratejiyi tercih etmektedir.

Diğer yandan ABD’nin Irak’ı işgal etmesinden sonra ABD askerî güçleriyle iş birliği yaparak bağımsız bir devlet gibi her türlü örgütlenmesini tamamlayan bölgesel Kürt yönetiminin de ABD sonrası varlığını büyük ölçüde Türkiye’nin desteğine bağlı olduğunu anlamıştır. ABD askerlerinin bölgeden çekilmesiyle birlikte Barzani’nin üzerine oturduğu ve her fırsatta genişletmeye çalıştığı topraklar yüzünden Sünni ve Şii kuvvetleriyle çatışması kaçınılmaz görülmektedir. Bu bağlamda Barzani’nin bölgedeki varlığı ve etkinliği büyük ölçüde Türkiye’nin alacağı tavra bağlıdır. Bunun farkında olan ABD, Kuzey Irak yönetimiyle Türkiye arasındaki ilişkilerin iyileştirilmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Bu bağlamda Türkiye’nin Erbil’de Başkonsolosluk açması söz konusu olmuş. Bölgede Türkiyeli yatırımcılar teşvik edilmiş ve Kuzey Irak’tan çıkarılan petrolün Yumurtalık boru hattına bağlanması gibi gelişmeler söz konusu olmuştur. Kuzey

Irak'ın ekonomisi Türkiye'ye entegre edilmeye çalışılmıştır. Burada güdülen amaç Kuzey Irak'ta vukubulacak herhangi bir istikrarsızlıktan Türkiye'nin de etkilenmesini sağlamaktır.

Diğer yandan Kandil'deki teröristlerin her türlü lojistiğini Barzani yönetimi altındaki topraklardan sağladığı bilinen bir gerçektir. Barzani'nin PKK'yı Türkiye'yi istikrarsızlaştırmakta kullandığı da bilinmektedir. Türkiye, bu yüzden uzun zamandır Barzani'yle ilişki kurulmasına yanaşmamaktaydı. Barzani, zaman zaman Türkiye'yi tehdit cüretini bile göstermiştir. PKK, Barzani'nin resmen kendisine ait saydığı arazide barınıyor. PKK'lılar Barzani'nin köylerinde kalıyor ve köylülerinden yardım görüyor, hastanelerinden yararlandığı biliniyor. PKK'nın silah, cephane, para, insan dâhil her türlü ihtiyacını karşılamasına Barzani gönüllü ya da gönülsüz olarak göz yumuyor. Fiilî durum budur. Barzani, Türkiye'ye çağırılıyor. En üst düzeyde devlet protokolü ile karşılanıyor. Türkiye'ye yaptığı ziyareti Erbil'e döndüğünde anlatan Barzani, "Eskiden ne Kürdistan'ın ismini ne de Kürdistan bölgesini tanıyorlardı. Türkiye Başbakanı ile görüşmemde Erdoğan Kürtçe olarak bana "Be Erbin" (Hayırlı olsun) dedi." diyor. Türkiye Dışişleri Bakanını da Barzani'ye "Mesut Abi" dediği biliniyor. Barzani'nin Türkiye'den gitmesinin hemen ardından PKK'nın üst üste hain saldırıları geldi. Bu durumda Barzani'nin "Türkiye'ye niçin çağırıldığı?" sorusu kafalara takıldı. Barzani, bölgesinde barındırdığı PKK'lı teröristlere dış geçiremiyorsa, Türkiye onu tanıyacak tavır içine niçin giriyor? Eğer

PKK'nın silah, cephane, para, insan dâhil her türlü ihtiyacını karşılamasına Barzani gönüllü ya da gönülsüz olarak göz yumuyor.

Barzani kendi bölgesinden PKK'yı çıkaracak gücü var da çıkartamıyorsa, o zaman Barzani'nin kendisi Türkiye'ye karşı hasmane tavır içinde demektir. Bu durumda da Barzani'nin Türkiye çağırılması için de hiçbir neden de yoktur! Ancak sorun bu değildir. Barzani yönetimiyle Türkiye'nin yakın ve iyi ilişkiler içine girmesine rağmen PKK'nın saldırılarının devam etmesi üzerinde durulması gereken husustur.

Barzani, PKK'nın kendi topraklarından Türkiye'ye yönelik terörist faaliyetlerde bulunmasını normal ve doğal bir olgu olarak kabul ediyor. Türkiye'ye ve uluslararası camiaya karşı zevahiri kurtarmak türünden "Olmazsa iyi olur." türünden açıklamalar yapıyor. Türkiye'ye de "Kandil'e yönelik operasyon ve bombalara son ver, sivil insanlar ölüyor." diyor. Barzani, PKK'ya karşı bir şeyler yapması gerektiğinin hatırlatanlara "Kürt Kürt'le savaşmaz." türünden açıklamalar yapıyor. Talabani'nin, PKK'lı teröristleri Türkiye'ye vermesi konusundaki taleplere ise "Kürt kedisini bile vermem." türünden cesur açıklamalar yapması nedensiz değildir. Barzani, ABD'nin Kuzey Irak'a desteği, Türkiye'ye de baskısı

sürdüğü sürece Türkiye'nin PKK için talep ettiklerini yerine getirmeyi gereksiz görüyor. Ayrıca Barzani, Türkiye'deki Kürtler arasındaki desteğini kaybetmemek için de PKK ile iş birliğini sürdürüyor.

Bu olgulardan yola çıkarak bakıldığında terörün Türkiye'de reel politik karşılığı yoktur. Bölgesel ve uluslararası şartların neredeyse tamamı terör örgütünün aleyhinedir. Ancak buna rağmen, terör örgütü oportünist eylemlerin yapmaya devam ediyor. Muhtemelen Türkiye'nin İran'la yaptığı takas anlaşması dolayısıyla ABD ile Mavi Marmara müdahalesi yüzünden de İsrail'le ilişkilerde yaşanan gerilimi terör örgütü fırsat olarak görüp, varlığını ve gücünü koruduğu mesajını ilgili mahfillere vermek istemektedir. Kısacası "**Kürt sorunu**" ya da "**Kürt açılımı**" projesi ve İmralı'da müebbede mahkûm olan Öcalan'la yakında ilişkilidir.

Türkiye'ye Karşı Hazırlanan Tezgâh!

Bir yıllık süreç içinde yaşananları hatırlatalım: Malum gazeteci Hasan Cemal, Kandil Dağı'na çıktı ve birbiri peşi sıra tespitlerini Milliyet gazetesinde yazdı: Yazılarında birisinin başlığı şuydu: "**Karayılan: PKK artık eski PKK değil**". Hasan Cemal'in yazdığına göre Karayılan şunları söylemiş: "**PKK eskiye göre daha makul çizgide evvelce bağımsız Kürt Devleti isterdi. Şimdi biz "Demokratik Özerk Kürdistan diyoruz."** der. Bölücülükten de PKK artık vazgeçmiş. Hatta Hasan Cemal'in Karayılan'dan aktardıklarına bakarsanız PKK, "**demokratik özerk Kürdistan**" diyormuş. Bunun açıklamasını da şöyle yapıyormuş: "**Özerklikten kasıt, federasyon değildir. Sınırların yeniden çizilmesi değildir. Devletin üniter yapısını da bozmayan bir çözümdür.**"

Konuşmalardan PKK'nın âdeta silah bırakmaya hazır olduğu ancak bir genel af çıkaracak uzlaşmacı muhatap bulamamaktan yakındığı görülüyor. Karayılan, "**Silahlı mücadele artık meşru savunma çizgisinde.**" diyerek "**PKK'nın artık eski PKK**" olmadığını da söylüyor. "Biz değiştik siz de değişin." demeye getiriyor. Karayılan'a göre: ilk önce silahlar susmalı sonra Kürt kimliğiyle ilgili kültürel haklara ve kimilerinin af olarak anladığı "**toplumsal uzlaşma projesi**"ne sıra gelmeliymiş! Mahallî idareler kanunu değişir, yerel yönetimler güçlendirilirse sorun çözülmüş(!). Karayılan bir yabancı gazeteciye de şu talebini söylemiş. "**İngiltere'nin İskoç halkına kendi parlamentolarını vererek, İskoçların iradesini kabul ettiğini, kendilerinin de Türkiye'den aynı şeyi istediklerini**" söylüyor. Çözüm için de Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sırasıyla İmralı, Kandil, DTP ya da Akil Adamların muhatap alınması anlamına gelen sözler ediyor. Karayılan da dialog yerinin İmralı oldu-

Kandil'e çıkıp, önemli bir gazetecilik olayına imza atan Hasan Cemal gazetesinde günlerce çarşaf çarşaf terörist başının görüşlerini Türkiye kamuoyuna aktetmiştir.

ğunu söyler. DTP adlı parti de “Çözümün yeri İmralı.” diye tutturur. Tam bu sırada İmralı’da hükümlü olarak bulunan Öcalan’ın “yol haritası” hazırlığı yaptığı, kamuoyunu duyurulur. Öcalan adına avukatları çeşitli kişi ve kurumlarla görüşmeye başlar. Avukatları Öcalan’ın 15 Ağustos’ta bir “yol haritası” açıklayacağını duyurunca, tartışmalar hızlanır.

Kandil’e çıkıp, önemli bir gazetecilik olayına imza atan Hasan Cemal gazetesinde günlerce çarşaf çarşaf terörist başının görüşlerini Türkiye kamuoyuna aktetmiştir. Hasan Cemal’e göre; PKK eskiye göre makul çizgiye gelmiş. Evvelce bağımsız Kürt Devleti istiyorlarmış, ancak şimdilerde Kürtlerin Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde eşit ve özgür (!) olarak yaşamayı istemeye başlamışlar.

Öcalan devlet çatısı altında, Kürtlerin kendi sporunu, eğitimi, dinî örgütlenmelerini, meclisini, belediyelerini, "hatta öz savunmasını" yapılandırabilmesini önerir.

M. Ali Birand, âdeta hükûmete “**Daha ne duruyorsunuz?**” türden şöyle tür cümleleri yazar: “**Ankara suskun. Bu suskunluk sürer Öcalan yol haritasını öne alıp, kamuoyuna açıklarsa, Kürt sorunu ve PKK olayında top Öcalan’a geçecek hepimiz Öcalan’ın çözüm önerilerini konuşacağız.**” Ertuğrul Özkök koroya katılır ve “**Bugüne kadar Öcalan’la gerçekçi bir ilişki kurulmamasını tarihî bir yanlış olarak**” niteler.

Cengiz Çandar, “Kürt açılımı”nın önüne Türkiye Cumhuriyeti Anayasa’sının 3. maddesini dikmeye ve böylece “açılım”ın önünü kesmeye çalışmak siyaseten de ahlaken de doğru olmadığını yazar. Anayasa’ya kutsallık zırlı giydirmenin doğru olmadığını vurgular. Emekli Büyükelçi Ümit Pamir,

“**Kürtlerle Türklerin birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı yaşamak istedikleri saptaması referandum ile birlikte yapılması**” gerektiğini söyler. Pamir, eğer Kürtler “**Ben ayrılmak istiyorum.**” derlerse “**O zaman ayrışmanın aşamaları konuşulur. İlk başta eyalet sistemi ile başlanır, yavaş yavaş bağımsızlık gündeme gelir.**” der.

Bu arada Öcalan’ın “yol haritasının” ana hatları belirmeye başlar. Öcalan devlet çatısı altında, Kürtlerin kendi sporunu, eğitimi, dinî örgütlenmelerini, meclisini, belediyelerini, “hatta öz savunmasını” yapılandırabilmesini önerir. Öcalan “**Türkler de Kürtler de kendi dillerini, kültürlerini, tarzlarını ortaya koyacaklar, ikisi de yan yana olacak. Hangisi daha çok istenirse o alınacak, o ilgi görecektir.**” der.

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, “Türkiye kendi iradesiyle çözümler üretir. Bunun meşru zeminleri bellidir. Bunların dışında zemin aramamak lazım.”

açıklaması yapar. Bu durum Abdullah Öcalan'ın "yol haritası"ndan önce, iktidarın bir şeyler açıklayacağını "ön habercisi" olarak görülür.

Yirmi Yıl Öncesinde Öcalan ve Bugün Geline Aşama

PKK'nın 31.10.1990 tarihli 4. Kongresinde İmralı'daki başının ağzından sunulan "Politik Rapor"daki şu cümleler dikkat çekicidir: "Bağımsız bir kimlik kazanılmamış ki, o kimliğe dayalı politikalar; dolayısıyla, kaderini tayin hakkı, insan hakları, kültürel haklar, siyasi haklar söz konusu edilsin... Öncelikle halledilmesi gereken kimlik sorunudur; kimlik savaşının kazanılmasının gereği birincil derecede önem kazanmaktadır. Bugün de savaşın bir boyutu 'kimlik savaşı' olmaktadır. Bireysel düzeyden tutalım, ulusal düzeye kadar, geliştirmeye çalıştığımız, biraz da kazanmaya çalıştığımız ulusal kimlik ve onun üzerinde gelişecek toplumsal özgürlük iradesidir." Abdullah Öcalan ve yandaşları "millî kimlik", "siyasallaşma", "özerklik" ve "bağımsız devlet" savaşıyla aşama aşama hedeflerine gitmek istemektedir.

PKK'nın İmralı'daki liderinin "Kürt sorunu" nun çözümü için altı aşamalı bir plan düşündüğünü, yazdığı ve yaptığı konuşmalardan çıkarmak mümkündür. Bunları aşağıdaki biçimde sıralamak mümkündür:

- Kürtçe yayın ve eğitim
- Kürt kimliğinin inşa edilmesi
- Yerinden yönetim (enerji ve suyun kontrolü)
- Özerk ya da federal yönetim
- Bağımsız Kürt Devleti
- Bağımsız Birleşik Kürdistan

Abdullah Öcalan ve yandaşları "millî kimlik", "siyasallaşma", "özerklik" ve "bağımsız devlet" savaşıyla aşama aşama hedeflerine gitmek istemektedir.

Unutulanlar: "Kürt Sorunu" Denilen Bölücülük

İmralı'da hükümlü olarak tutulan Öcalan'ın söyledikleri, Türkiye'de yaşananların ne anlama geldiğini göstermesi bakımından önemlidir.¹ Öcalan: **Recep Tayip Erdoğan'ın açıklamalarını olumlu buluyorum. Başbakanın kullandığı kavramlar bana aittir. Demokratik Cumhuriyet tezini savunuyorum.../... Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığını anayasal üst kimlik olarak kabul ediyoruz. Alt kültürel kimliklerinin önündeki engellerin kaldırılmasını istiyoruz. Cumhuriyet demokratikleştirilmeli.../... Bunun için ilk aşamada demokratik bir Anayasa hazırlanmalı.../... Anayasal vatandaşlık çözüm için güçlü siyasal zemin.../... Kürtler asli kurucu öge.../... Kürt toplumunun dil kültür özgürlüğü sağlanmalı.../... Kürtçe yayın, dil yasağı kaldırılmalı. Yerel yönetim yapıları geliştirilmeli.../... Demokratik cumhuriyet temelinde barış görüş-**

melerine gidilmeli.../... Hükûmet cesur adımlar atmayı bilmeli.../...Soy esaslı ulus kavramı yerine ülke esaslı ulus kavramı esas alınsın!

DTP ve onun kapatılması üzerine yerine kurulmuş olan BDP'nin söylemleri ve icraatları da şöyledir: DTP'nin "Kürt sorunu"ndan ne anladığını ve bu konuda getirdiği çözüm önerilerini yetkililerinin yaptığı konuşma ve davranışlarından çıkarmak mümkündür. DTP'nin Diyarbakır'da yaptığı bir ön kongrede "**Siyasi Partiler Yasası'nın gereği, başkent Ankara'dır ama bu ön kongreyi bizim başkentimiz Diyarbakır'da yaptık.**" Yani diğer siyasi partilerin başkenti Ankara, DTP'lilerin başkenti Diyarbakır. Dahası var DTP'liler "**Kürt halk önderi Abdul-**

DTP'nin Diyarbakır'da yaptığı bir ön kongrede "Siyasi Partiler Yasası'nın gereği, başkent Ankara'dır ama bu ön kongreyi bizim başkentimiz Diyarbakır'da yaptık."

lah Öcalan'ın Kürt sorununa demokratik çözüm yaklaşımını son derece belirleyici." bulduklarını oldukça sık ifade etmişlerdir. DTP'nin çözüm önerisi, "**Ayrı bayrak, ayrı meclis, dış politika ve maliye dışında hizmet alanlarıyla sınırlı ortak yönetimi öngören, ayrı hükûmet**" anlamına gelmektedir.

DTP'nin Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in kendisine İmralı'dan işaret edilen hedefler doğrultusunda Avrupa'da yaptığı bir konuşmada şunları söylüyor: "**Bölgeler arasındaki gelişme farkını ortadan kaldırmak için merkez ile yerel arasındaki ilişkilerde radikal değişiklikler olması gerekiyor. Bu değişim Kürt sorununun çözümü için de fırsatlar yaratacaktır.../...Vali ve belediye başkanlığı görevinin seçilmiş olan tek bir kişi tarafından yürütülmesi idari etkinliği artır-**

caktır." Yani Baydemir, valinin yetkilerinin de kendisine verilmesi hâlinde ortada bir ekonomik sorun kalacağını onu da: "**Batman'daki petrol rezervleri ve su kaynakları da yerel yönetimlere devredilerek.**" yani kendisine verilerek çözüleceğini söylüyor. Baydemir, sözlerinin "**eyalet modeli yönetimi**" istediği anlamına gelmediğini de ilave ediyor.

Ala Rizgari örgütünün eski lideri olan İbrahim Güçlü ve onunla aynı doğrultuda hareket eden bazı isimler daha kestirmeden gitmişlerdir. Bu ekip, açıkça "**Kürtlerin bağımsız bir devlet kurmasını**" savunarak, (Türkiye Cumhuriyeti'ni) devleti "**işgalci**" olarak nitelendirmişlerdir. Fuat Önen, "**Türkiye'de Kürt sorunu yoktur. Kürtler kendi topraklarında istilaya uğrayan bir halktır. Bu devlet, bu bayrak hepimizin bayrağı değil.**" diye konuşmuş, Kürd-Der Diyarbakır sözcüsü ve HAK-PAR kurucusu İbrahim Güçlü ise, "**200 bin Kıbrıslı için devlet istiyoruz, 35 milyon Kürt'e devlet yok. Güney Kürdistan model olmalı.**" demiştir.

Diğer yandan “Kürt sorunu” nun çözümüne ilişkin DTP ve diğer bölücülerin TBMM’de dağıttıkları program ve sürdürdükleri taktiklerin AB ve ABD’deki bazı mahfillerce hazırlanarak bölücülerin ellerine tutuşturulmuş olduğunu üslubundan dahi anlamak mümkündür. Bunu yapanlar, parçalanmış Türkiye haritalarını Pentagon ve NATO karargâhlarına taşıyanlar olduğu da bilinmektedir.

Bölücülük Aynı Yerde Duruyor!

“Kürt sorunu”, “kimlik sorunu”, “terör sorunu”, “Kürtçe sorunu”, “PKK sorunu” derken Türkiye’de olanın bitenin ne anlama geldiğini BDP’li 7 il, 51 ilçe, 40 belediye başkanının “özerklik” talepleri ortaya çıkardı. Abant’ta “vesayet ve demokrasi”, Şemdinli’de karakol saldırısının artçı şokları, Halkalı’da yeni terörist saldırılar meydana geldiği sırada BDP’li belediye başkanları Diyarbakır’da “özerk yönetim” için harekete geçtiler. Türkiye, artan ve yoğunlaşan bu PKK saldırılarını konuşurken Diyarbakır’da BDP elinde bulunan belediyeleri “özerkleştirmek” için mücadele kararı alır. “**Siyasi yetkiyi halka devretmek**” adı altında ilk aşama olarak belediyeler, üzerlerindeki İçişleri Bakanlığının yetki ve otoritesini reddetmeye hazırlandıkları kamuoyuna duyuruldu.

BDP’li Bengi Yıldız, “**Biz bu ülkeyi bölmek istiyoruz, bağımsız bir Kürt Devleti kurmak istiyoruz.**” gibi bir söylemlerinin olmadığını ancak demokratik özerkliği istediklerini, Kürtlerin kendi kendisini yönetmesi gerektiğini savunduklarını, söyleyiverdi. BDP’li belediye başkanlarının 20 Haziran’da Diyarbakır’da yaptıkları toplantıda özerklik ilan

edeceklerini açıklamalarının ardından PKK yöneticisi Cemil Bayık’tan da 24 Haziran’da “**Yakında demokratik özerkliği ilan edeceğiz. Mücadelemiz tamamen ilan edeceğimiz özerkliği korumak içindir.**” biçiminde bir açıklama geldi. Öcalan da İmralı’dan avukatları vasıtasıyla benzer açıklamalar yapmıştı. BDP’liler Türkiye’nin “**Avrupa Birliği Yerel Yönetimler Özerklik Şartı**”na koyduğu çinkeleri kaldırmak için harekete geçeceklerini açıkladılar.

İktidar yandaşları ise bölücülük ya da özerklik taleplerinin Anayasa referandumu öncesinde referandumu engellemek amacıyla PKK’nın yaptırdığını söylüyor. O hâlde referandum sonrası bu talep ve terörün daha da azmasının nedeni nedir? diye bu zevata sormak gerekir. Dünyanın her yerinde ülkelerin bölünmesine ve yıkılmasına bu tür kör iktidar algıları neden olduğunu herhâlde söylemeye gerek yoktur.

“Kürt sorunu”,
“kimlik sorunu”,
“terör sorunu”,
“Kürtçe sorunu”,
“PKK sorunu” derken Türkiye’de olanın bitenin ne anlama geldiğini BDP’li 7 il, 51 ilçe, 40 belediye başkanının “özerklik” talepleri ortaya çıkardı.

Teröre Benzin Dökmek: “Kürt Açılımı”

Açılım için Polis Akademisinde düğmeye basıldı. Hepsi aynı görüşte olan akademisyen ve gazeteciler arasında “Kürt Çalıştay” yapıldı. Ardından İçişleri Bakanının ve AKP’nin hâlen devam eden sayısı belirsiz “Kürt/demokratik açılım” görüşmelerini sürdürdü. İktidar yetkililerinin de ağzından iyimserlik sözleri dökülmeye başladı: “Analar ağlamayacak.” , “Teröristler silah bırakacak.” , “Barış gelecektir.” Gerçekte ise “Kürt açılımı” teröre dökülen benzin olacaktır. Süreç şöyle gelişir: Devreye açılım yandaşı propaganda makinesi sokulur. AB’ci, ABD’ci, 2. Cumhuriyetçi ve neoliberal kalem ve söylem erbapları var güçleriyle açılım moduna girerler. Bir yandan dış dinamiklerin diğer yandan iç iş birliği çevrelerin yönlendirmesiyle “Açılım”, eşine emsaline rastlanmayan bir buluş olarak iktidar yandaşları tarafından kamuoyuna sunulur. Bizzat İçişleri Bakanı “Öyle çözeceğiz ki dünyaya model olacak.” gibi iddialı sözler eder.

Bu arada iktidarın çok fazla hesaba katmadığı asıl aktör devreye girer. Bu, İmralı’da yatan terörün patronu Öcalan’dır.

Bu arada iktidarın çok fazla hesaba katmadığı asıl aktör devreye girer. Bu, İmralı’da yatan terörün patronu Öcalan’dır. Önce BDP’nin açılım konusunda “muhatap” alınabileceğini söyler. Başbakan, başından bu yana “PKK terörünü kınamadığı” için görüşmediği DTP lideri ile parti genel başkanı olarak bu bağlamda Ankara’da görüşür. DTP, ise ısrarla “muhatap”ın “İmralı” olduğunu işaret eder. Aslında bu Öcalan’ın taktiğidir. Öcalan, DTP’yi gösterecek, DTP ise Öcalan’ı işaret edecektir. Nitekim Öcalan, son bir hamle yaparak hâlâ Kandil’e liderliğinin et-

tiğinin ve etkisinin sürdürdüğünün kanıtlanmasını ister. Bu bağlamda Habur’dan bir grup PKK’lı terörist Türkiye’ye sokulur. Teröristlerin ayağına yetkililer gider. “Önder Öcalan istedi, geldik. Pişman değiliz.” derler. Her şeye rağmen terörist gruptan kimse tutuklanmaz. Habur’dan giren terörist grubu DTP’nin örgütlediği on binlerce kişi karşılar. Öcalan her zamankinden daha fazla konumunu sağlamlaştırmıştır. “Muhatap benim. Liderliğim hâlâ sürüyor. Durumu test edip, bütün dünyaya gösterdim.” mesajını önce AKP iktidarına arkasından bütün dünyaya verir.

Halkta büyük tedirginlik baş gösterir. Şehit yakınlarıyla gaziler sokağa çıkar. Terörle mücadelede ayağını, kolunu, gözünü kaybetmiş olanlar “devlet övünç madalyalarını” sokaklarda paralarlar. Gaziler protezlerini ayaklarından çıkarıp fırlatırlar. AKP’nin oyları hızla düşmeye başlar. Bunun üzerine hükümet, Avrupa’dan Türkiye’ye girmeye hazırlanan başka bir terörist gruba izin vermeyeceğini açıklar. İş sarpa sarar. Sonra Reşadiye, Tunceli, Şemdinli ve ardından diğer saldırılar gerçekleşir. Daha sonra Öcalan’ın kendisinin hükümet tarafından muhatap

alınmaması karşısında “Suç benden gitti.” anlamına gelen bir tavır içine girer. Neticede Öcalan, “31 Mayıs’a kadar” hükûmete kendisiyle görüşülmesini aksi takdirde “orta yoğunlukta bir savaş” ve kitle katliamları olacağı haberini İmralı’dan verir.

“Kürt Açılımı” ABD Projesidir!

Her şey Obama’nın ABD başkan olmasıyla başladı. Çünkü bir önceki ABD Başkanı Bush, “İslamofaşizm” ile mücadele ettiğini söylemişti. Obama ise başkan seçilir seçilmez “ABD’nin İslam ile savaşı yoktur ve olamaz.” demişti. Türkiye’de son zamanlarda yaşanan açılım süreçlerinin ABD’nin Türkiye için öngördüğü misyon ile yakından ilgisi vardır. Nitekim açılımlar için “**tarihî fırsat**” ya da “**İç ve dış konjonktür hiçbir zaman bu kadar uygun olmamıştır.**” söylemlerinin arka planında bu vardır. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül “**İyi şeyler olacak.**” şeklinde ifade ettiği söylemi de “**Artık ABD de terörün bitmesini istiyor.**” biçiminde okumak mümkündür. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün bu sıralarda, İran’a yaptığı ziyaretle ilgili olarak Cengiz Çandar, yazdığı yazıya “**Obama’nın öncü kuvveti olarak Tahran’da**” başlığını koymuştu. Bir başka yazısının başlığı da şuydu: “**Çankaya’daki Abdullah ile İmralı’daki Abdullah.**”

Bu konuda ilginç bir gelişmede ABD Başkanı Obama’nın, Türkiye’yi ziyaret etmeden önce Türkiye’ye danışmanlarını göndermesi sırasında yaşandı. Obama’nın danışmanları “**Kürt kanaat önderleriyle**” görüşerek Türkiye’deki Kürtlerin taleplerini not etmişlerdir. Yine Türkiye’de ki ABD yanlısı medya ve entelektüellerin başlattığı “**Ermenilerden Özür Dileme Kampanyası**”nın da bu gelişmelerle yakından ilgili olduğu göz ardı edilmemelidir.

Türkiye’de iktidar yetkilileri Obama’nın ziyaretinin hemen sonrasında Kürt, Ermeni, Azınlık ve Kuzey Irak açılımlarıyla ilgili olarak yoğun bir trafik başlattılar.

Bunu ipuçlarına ABD Başkanı Obama’nın Türkiye’yi ziyareti sırasında TBMM’de yaptığı konuşmalarda altını çizdiği hususlarda görmek mümkündür. Obama’nın TBMM’de yaptığı konuşmada vurguladığı hususlar şunlardır:

1. “Güçlü azınlık hakları, bütün yurttaşlardan gelecek katkıların tamamından toplumun bütününün yararlanmasını sağlar.”

Türkiye’de iktidar yetkilileri Obama’nın ziyaretinin hemen sonrasında Kürt, Ermeni, Azınlık ve Kuzey Irak açılımlarıyla ilgili olarak yoğun bir trafik başlattılar.

2. “Ceza Yasası’nı değiştirip basın ve toplantı özgürlüklerini düzenleyen yasaları, güçlendirdiğiniz. Kürtçe

öğretimi ve Kürtçe yayın konusundaki yasakları kaldırdınız. Bütün dünya, Kürtçe yayın yapan yeni devlet kanalıyla verilen önemli mesajı saygıyla not etti.”

3. “Türk ve Ermeni yönetimlerinin attığı tarihî ve umut verici adımları zaten gördük. Bu temaslar yeni bir dönem vad ediyor. Sınırların açık olması Türk ve Ermeni halklarını yeniden barış ve refah içinde bir arada yaşamaya döndürecek, bu da her iki ülkenin yararına olacaktır. Birleşik Devletlerin Türkiye ve Ermenistan arasındaki ilişkilerin tamamen normalleşmesini sonuna kadar desteklediğini bilmenizi istiyorum. Bu, uğrunda çalışmaya değer bir konudur.”

Ziyaretin İstanbul ayağında ise ABD Başkanı Obama, kendisine yöneltilen bir soruyu cevaplandırırken şunları söylemişti: “Türkiye’deki Kürt azınlık eşit fırsatlara sahip olarak bu toplumda özgürce ilerlerse, sorunun çözüleceğine inanıyorum. Etnik ve dinî azınlıklar, toplumun bir parçası olmalı.” Açılımların tamamı da bu konular etrafında gerçekleşmektedir. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül TBMM’yi açış konuşmasında “Kendi sorunlarını kendi iradeleriyle çözemeyen devletler başkalarının istismarına açıktır. Siyasi aklı güçlü bir devlet buna izin vermez; sorunlarını başkalarına fırsat vermeden kendi iradesiyle çözer.” demiştir. Bu sözler de ABD’nin istismarına fırsat vermemek için “Kürt ya da Ermeni açılımı”nın yapıldığının itirafı gibidir. İktidarın alelacele ve heyecanla ortaya attığı açılımların nedeni “Biz çözmezsek başkaları gelir çözer.” korkusudur. Zaman baskısı altında verilen kararların iyi düşünülmüş, sonuçları hesaplanmış ve altyapısı hazırlanmış kararlar olduğu söylenemez. Böyle bir durum, sorunu çözmek yerine daha da karmaşık bir hâle getirebilir.

ABD’nin dikkatlerini Pakistan/ Afganistan eksenine yönetebilmesi Türkiye’nin “Kürt açılımı”nı bir an önce başlatmasıyla mümkündür. Bu nedenle “Kürt/ demokratik açılım” adı altında Türkiye’de yürürlüğe konan proje, öncelikle ABD’nin acil ihtiyaçlarını karşılamaya yöneliktir. Nitekim Türkiye’deki iktidar “Kürt açılımı” projesini henüz tartışmaya açmadan ABD Atlantik Konseyi bu konuda ne yapılması gerektiğini açık bir program olarak ilan etmiştir.

Birincisi ve İkincisiyle “Kürt/Demokratik/Birlik ve Beraberlik” Açılımları!

ABD’nin “Atlantik Konseyi” adlı kuruluş yapılması gerekenler ilgili olarak bir rapor yayımlamıştır. Bu rapor yalnız Irak’ın kuzeyindeki Kürtlerle ve onların

İktidarın alelacele ve heyecanla ortaya attığı açılımların nedeni “Biz çözmezsek başkaları gelir çözer.” korkusudur.

devletleriyle değil aynı zamanda bölgedeki bütün Kürtlere yönelik açılımlar da öngörmektedir.

Atlantik Konseyinin raporunu kaleme alan David L. Philips, Türkiye'ye "Kürt sorunu" ile ilgili olarak yaptığı önerilerin başlıkları şöyledir:

- "Öcalan ile konuşmayı reddedebilirsiniz... Fakat DTP'yi muhatap alınız!"

- "Barzani ve Kuzey Irak Kürt yönetimiyle iyi ilişkilerin kurunuz!"

- "PKK'luların dönüşünü sağlayınız!"

- "Yargıyı ıslah edin... Yargının katı tutumunu değiştirmeyi sağlayınız!"

- "Terör örgütüne üye olmak suçundan cezaevinde yatan tutuklu ve hükümlüleri serbest bırakınız!"

- "Ülkeye dönen ya da cezaevlerinde tutuklu serbest bırakılan PKK'lılara seçme ve seçilme hakkı başta olmak üzere, tüm haklarını iade ediniz!"

- "Özerk Kürt Bölgesi" kuruması için yasaları ve Anayasa'yı değiştiriniz. Bölünme havası vermemek için, bunu yerinden yönetim, yerel yönetimlerin güçlenmesi adı altında yapınız!"

- "Türklüğü "vatandaşlık" olarak tanımlayan Anayasa'nın 66. maddesini değiştiriniz!"

- "Türk Ceza Yasası'nın 216'ncı maddesinde değişiklik yapılarak "etnik amaçlı tahrik" in suç olmaktan çıkarılmasını... 217. maddenin değiştirilerek

"halkı kanunlara uymamaya tahrik" edenlere verilen cezaların düşürülmesiniz.... 220. maddede düzenlenen "silahlı terör örgütü" üyelerine verilen cezaları hafifletiniz."

Atlantik Konseyinin bütün bu telkin ve tavsiyeleri, aşama aşama gerçekleştirilecektir. Bu işe "hazmede hazmede" olacağı açıklanmıştır. Açılımın bizzat kendisinin bu yönlendirmenin ürünü olmadığını düşünmemek için olguları birbirinden kopuk düşünmek gerekir. Nitekim devletin tepesindeki yetkililerin "Açılımı biz yapmazsak başkaları yapar." anlamına gelen üstü kapalı imalarda bulunmaları durumu özetler gibidir.

Irak'ın İran'ın etki alanına daha fazla girmemesi gerekir. Kuzey Irak Kürt yönetimine sürdürülebilir bir gelecek lazımdır. İran'ın Şii İslam hilalinin Irak ve Suriye/Hizbullah bağlantısı koparılmalıdır. Suriye'de ise Esat'ın Baas rejiminin gitmesi için her türlü baskı yapılmalıdır. Bütün bu kritik şartlar için de ABD'ye en yakın, İsrail'e ise en uzak (görünürde) görüntü veren ülke, Arap kamuoyu için en arzulanır olanıdır. Ayrıca ABD, askerlerini çekerek Irak'ta bıraktığı boşluğu istismar ettirmeyecek bir yapı oluşturmaya da çalışmaktadır. Söz gelimi; Şii-Arap dayanışmasına karşı Türk-Sünni-Kürt bloklaşması iyi bir tercihtir.

"Kürt/demokratik açılım" adı altında Türkiye'de yürürlüğe konan proje, öncelikle ABD'nin acil ihtiyaçlarını karşılamaya yöneliktir.

Bölgede küresel sistemin, finans kapitalin ve ABD'nin ihtiyaçları için en uygun ülke Türkiye'dir.

Türkiye bir zamanlar İran'ı kurtarmak için nükleer takas anlaşması yaparken bugün İran'a karşı "**Füze Kalkanı**"nı ülkesinde konuşlandıran ülkedir. Türkiye'nin Suriye'ye karşı tavrı da bellidir. Yine Türkiye, Mısır'ı Müslüman Kardeş yönetimi altında değil "**laik**" yönetim altında görmek istediğini alenen açıklamış bir ülkedir.

Türkiye, ABD'nin stratejik çıkarları için bir an önce yeni stratejik rolünü oynamaya başlamalıdır. ABD'nin bu konuda acelesi olduğu görülüyor. Türkiye'nin bu manada yapması gereken basit iki olgu vardır: Birincisi Türkiye, Kuzey Irak Kürt yönetiminin garantörü olması, ikincisi de Kandil'de üstlenmiş olan PKK'lı teröristleri oradan operasyon yapmadan indirmek.

Bunun için de ABD'deki Atlantik Konseyi adlı kuruluşun çerçevesini çizdiği rapor bir an önce yürürlüğe konulmalıdır. Nitekim Türkiye'deki iktidar birinci Habur açılımını bu program dâhilinde yürürlüğe koyduğu açıktır. Başarısız olan birinci açılım projesine karşı Beşir Atalay ikincisinin devreye sokulacağını açıklamış bulunmaktadır. Beşir Atalay'ın yapmayı tasarladıkları Atlantik Konseyinin David L. Philips'in önerileriyle bire bir örtüşmektedir.

Atlantik Konseyinin bütün bu telkin ve tavsiyeleri, aşama aşama gerçekleştirilecektir. Birinci Habur açılımında bir kısmı devreye sokulan ancak başarısız olan projenin ikincisi yeniden uygulamaya sokulacağı açıklanmıştır. Hatırlayalım ABD birincisinden sonuç alamayınca Irak'ta da ikinci Körfez Savaşını başlatmış ve istediği sonucu almıştı.

Ancak iktidarın kurmayları mevcut anayasal düzen içerisinde tam anlamıyla bir Kürt açılımı yapmanın mümkün olmadığını da bilmektedirler. Onun için işe Anayasa'dan başlamak gerekir. Özellikle "**Kürtçe eğitim**", bölgede kamu hizmetlerinde Kürtçenin resmî yazışma dili olması, "**demokratik özerklik**" ya da "**yerel yönetimlerin güçlendirilmesi**" başlığı altında yapılması öngörülen değişiklikler Anayasa konusudur.

Taha Akyol, Anayasa konusu olarak nitelendirdiğimiz bu hususlarla yapılmak istenen şeyin ne olduğunu şöyle açıklar: "**Ayrılmak istemiyoruz.**" diyerek demokrasi adına talep edilenler, bölünmenin aşamaları ya da yapı taşlarıdır. Kürtçe eğitim, bölgede kamu hizmetlerinde Kürtçenin resmî yazışma dili olması ve nihayet "**demokratik özerklik**" adı altında yasama, yürütme ve yargı yapılanması aynı yolun devlet aşamalarıdır."

Türkiye bir zamanlar İran'ı kurtarmak için nükleer takas anlaşması yaparken bugün İran'a karşı "**Füze Kalkanı**"nı ülkesinde konuşlandıran ülkedir.

İlginçtir bir zamanlar Abdullah Öcalan, özerkliği “feodal içe kapanma” olarak nitelendirmişti. Gerçek niyetlerin uygun zaman istediği bu değişimden de anlamak mümkündür.

Öcalan bir yandan özerkliği “feodal içe kapanma” olarak nitelerken diğer yandan PKK, Atatürk dönemine referans yaparak 10 Şubat 1922’de TBMM oturumunda onaylanan Kürtlere özerklik yasasından söz ediyor. Gerçekte böyle bir yasa yoktur. 10 Şubat 1922 tarihi Cumaya denk gelmektedir. O gün de TBMM tatildedir. 10 Şubat’tan önceki oturum 7 Şubat Salı günü yapılmıştır, o gün İçişleri Bakanlığı Bütçesi görüşülmüştür. 11 Şubat’ta ise Meclisin tartıştığı konu Başbakan Fevzi Paşa cepheye gideceği için yerine Şeriye Vekili Fehmi Efendi’nin vekâlet etmesidir. Hiçbir zaman “Kürtlere Özerklik Yasası” çıkarılmamıştır; böyle bir öneri bile olmamıştır.

Öcalan bir yandan özerkliği “feodal içe kapanma” olarak nitelerken diğer yandan PKK, Atatürk dönemine referans yaparak 10 Şubat 1922’de TBMM oturumunda onaylanan Kürtlere özerklik yasasından söz ediyor.

Atatürk, ayrıca “Türkiye halkı söz konusu olurken onları (Kürtleri) da beraber ifade lazımdır, ifade olunmadıkları zaman kendilerine ait mesele çıkarmaları daima varittir.” demiştir. Gerçekten, Millî Mücadele döneminde bu iki yapı “daima beraber ifade” edilerek birlik sağlanmıştı.

Açılım ayrılıkçılığın yapı taşlarını döşemeye hizmet edecek bir süreçtir. Bu sürecin ikinci aşamasına geçildiği anlaşılmaktadır. Nitekim ABD’nin önemli gazetelerinden Wall Street Journal, “Türkiye’de hükûmetin, ifade özgürlüğünü kısıtlayan yasaları değiştirecek yeni bir demokratikleşme paketini yılbaşından sonra uygulamaya koyacağını” yazdı. Wall Street Journal’ın haberinden sonra Beşir Atalay, “Habur’u şimdi de savunuyorum. Biz dağdaki insanı silahını bırakarak indirmek için en ileri adımlar attık. Dağdakilerin indirilmesi için o çalışmalarını yine yapacağız.” dedi.

Beşir Atalay’ın ifade ettiği “ikinci demokratik açılım” adı altında başlatılması düşünülen proje yasalarla ilgili olup, aşağıdaki hususları kapsadığı ifade edilmektedir:

Dağdan ineni teşvik: Terör eylemlerine karışmamış, silahını teslim etmeye hazır örgüt mensupları için “etkin pişmanlık” dışında bazı sürpriz adımlar atılacak.

“Sayın Öcalan” ayarı: TCK’nin 215’inci maddesindeki, “suçu ve suçluyu övme” maddesinin gözden geçirilmesi planlanıyor. Bu bir mahkeme kararıyla fiilen uygulamaya konulmuştur.

Tahrik suçu: TCK’nin 216. maddesinde yer alan “halkı kin ve düşmanlığa tahrik” suçunun düzenlenmesi öngörülmüyor. Terörle Mücadele Kanunu’nun 7.

maddesindeki “**terör örgütüne ait amblem ve işaretleri taşıyanlara**” hapis öngören düzenleme elden geçirilecek.

Terör örgütü propagandası yapmak: TMK 7’nci ve TCK 220. maddeleri üzerinde ince ayar yapılacak. TCK 220/8’de de terör örgütünün veya amacının propagandasını yapmak suç. TCK 220/7’nci fıkrada ise örgüt üyesi olmamakla birlikte, örgüte bilerek veya isteyerek yardım eden kişi, örgüt üyesi olarak cezalandırılıyor.

Basın özgürlüğü, TCK’de, yargı görevi yapanı etkileme (277. madde), adli soruşturmanın gizliliğinin ihlali (285. madde), adli yargılamayı etkilemeye teşebbüs (288. madde), suçu ve suçluyu övme (215.madde) gibi suçlar yer alıyor. TMK’nin 6’ncı maddesinin ikinci fıkrasında yer alan “terör örgütlerinin bildiri veya açıklamalarını” basmak veya yayımlamak suçu da benzer nitelik taşıyor.

Başbakanın özel temsilcisi PKK/KCK temsilcilerine şikâyetçi olduğunuz, düşman gördüğünüz vali ve emniyet müdürü var mı? diye soruyor. Bu söylemler, bölgenin PKK dostu bürokratlarla doldurulmuş olduğunu gösteriyor.

İktidarın daha rafine ve “hazmedilmesi” kolay bir paket üzerinde çalıştığı anlaşılıyor. İkinci Habur paketinin özü aynı ama pazarlaması farklı olacak gibi görünüyor. Nitekim iktidar paketin adını “Kürt sorunu” olarak değil “demokratikleşme” paketi olarak sunacağı anlaşılıyor. Atlantik Konseyinden David Philips’in önerdiği paket yeni rötuşlarla tekrar sahnededir. Akıbeti birinci Habur açılımına benzeyecek midir? Onu da uygulama ve milletin duyarlılığı belirleyecektir.

Yapılan Açılım Değil Rafine Edilmiş Bölücülüktür.

24 Ekim tarihinde Aziz Üstel köşesinde şunları yazmıştı: “Deniyor ki 15 yıldır Kazan Vadisi’ne ilk kez giriliyor! Neden? Kazan Vadisi’nde PKK’nın uyuduruk mahkemeler kurduğunu, Hakkâri halkını ha-

raca kestiğini, vergi topladığını, yargılayıp onlarca insanı ipe çektiğini duymamış mıydı istihbarat birimleri! Dahası, PKK’nın “efsane kampı Kavaklı” Hakkâri’ye sadece 30 kilometre mesafede. Bu kamp ve daha nice, yıllardır yanına bile uğranmayan silah, cephane, erzak ve uyuşturucu dolu kamplar yerle bir ediliyor; etkisizleştirilen katil sayısı 120’yi aşıyor. Ve ben soruyorum, neden bu daha önce yapılmadı?

Üstel, yazısının devamında doğru bir soruyu yanlış bir kanaati oluşturmak için kullandığı anlaşılıyor. Sorunun cevabını vermeden önce birkaç soru da biz soralım: Türkiye’deki terör son zamanlarda bu denli örgütlü ve etkin hâle nasıl

geldi? KCK ve DTK bölgede en ücra birime kadar örgütlenme yeteneği nasıl kazandı? Türkiye'deki medya âdeta teröristlerin psikolojik operasyon aygıtına nasıl dönüştü?

Bu ve buna benzer birçok sorunun cevabını verebilmek için MİT-PKK görüşmelerinin satır aralarını ciddi biçimde okumak gereklidir.

Bu sorulara doğru cevap vermek için Hakan Fidan'ın Başbakanın "özel temsilcisi" olarak, Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı görevinde iken PKK'lı teröristlerin kurmayları ile Oslo'da yapılan görüşmelerin satır araları dikkatlice okumak gereklidir.

1.Hakan Fidan, PKK ve KCK temsilcileri ile Oslo'daki görüşmeleri sırasında İmralı'daki terörist başından bahsederken PKK jargonu kullanıyor. "Sayın Öcalan" ve "Önderlik" kelimelerini konuşmalar sırasında sık sık vurguluyor.

2. Hakan Fidan konuşmasının bir yerinde de şunları söylüyor: "Geliştirilen bir özgürlük alanı açıldı. Bu açıdan özgürlük alanı içerisinde örgütün alt birimleri eski alışkanlıklarından hareketle daha fazla mevzi kazanalım daha fazla örgütlenelim mantığı içerisinde; Bir noktaya kadar tolera edebiliyorsunuz çünkü dediğim gibi alandaki **valiler, emniyet müdürleri değerli insanlar**. Yani şu anda sizi bilmiyorum spesifik olarak isim vererek şikâyet edebileceğiniz şu adam düşmandır bu adam şeydir."

Başbakanın özel temsilcisinin ağzından PKK'ya "özgürlük alanı" açıldığı, durumun bir aşamaya kadar "tolera" edildiği ancak "örgütün alt birimleri"nin daha fazla mevzi kazanmak için çalıştığı bunun da sıkıntı yarattığı ifade ediliyor.

Bu söylemlerden anlaşılacağı gibi PKK'lular için bölgede açılan "özgürlük alanı"nın yanı sıra bölgedeki vali ve emniyet müdürleri de PKK'ya "**düşman**" olmayan "**değerli**" kişiler olduğu ifade ediliyor. Başbakanın özel temsilcisi PKK/KCK temsilcilerine şikâyetçi olduğunuz, düşman gördüğünüz vali ve emniyet müdürü var mı? diye soruyor. Bu söylemler, bölgenin PKK dostu bürokratlarla doldurulmuş olduğunu gösteriyor.

3.MİT'den Afet Güneş ise yapılan görüşmelerin amacını "**devletin, toplumun, örgütün hazırlanması**" olarak açıklıyor. "Yürüttüğümüz çalışmalar bugün bu meseleyi Türk kamuoyunda ve Türk parlamentosunda tartışılabilir hâle getirilmesi sağlanmıştır." diyor.

Bu amaçla devleti ve toplumu PKK'nın taleplerine uygun hâle getirmek için televizyonlara bölücü ve PKK tezlerini savunan insanların çıkartıldığı anlaşılıyor.

Devleti ve toplumu PKK'nın taleplerine uygun hâle getirmek için televizyonlara bölücü ve PKK tezlerini savunan insanların çıkartıldığı anlaşılıyor.

3. Afet Güneş, Oslo'daki konuşmalarının bir yerinde PKK/KCK'lılar ile İmralı'daki terörist ele başı arasındaki görüşmeleri ve iletişimi nasıl sağladıklarını şöyle açıklıyor: "Devlet size çok büyük bir fırsat yaratmış durumda. Sizin karşılıklı olarak birbirinizle iletişim sağlamanızı dolaylı dahi olsa fikirlerinizi birbirinize yansıtmanızı, yazışmanızı, çizişmenizi, onlarla karşılıklı görüş teatilerinde bulunmanızı sağlıyor."

Devlet adına hareket eden kurum ya da şahısların sözleri bunlar. Devletin izin vermesi sayesinde İmralı'daki zat Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanına "ya özeleştir ya istifa" tehdidinde bulunabiliyor. Yine bu sayede İmralı'daki zat bazı "Kürt" aydın ya da siyasetçileri tehdit ediyor. "Eylemlilik ya da eylemsizlik" kararı alıyor.

İktidarın çapsız, basiretsiz, cesaretsiz, edilgen ve sorumsuz tavrı yüzünden, ülkenin bütünlüğü ve milletin güvenliği her zamankinden daha çok tehdit altına sokulmuş olmaktadır.

TSK'nin başkomutanı, Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'dür. Bir zamanlar "İyi şeyler olacak." diyerek beklentiler için Türkiye'yi o sokmuştu. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı ise Tayyip Erdoğan'dır. O da Habur olaylarını "umut verici gelişmeler" olarak nitelendirmiştir. Türkiye'de yaklaşık dokuz yıldır iktidarda olanlar da onlardır. Kavaklı'daki kampa niye müdahale ettirmediklerini onlara sormak gerekmiyor mu?

Başbakanın özel temsilcisinin görüşmelerde yaptığı konuşmalar da hakikatin kendisidir. Hâlbuki onlar haraç alan, dağa adam kaldırıp yargılayan, örgüte adam devşiren, öz savunma gücü oluşturan, demokratik özerklik ilan edenlere özgürlük alanı açmışlar. PKK'ya dost kamu görevlilerini onlar görevlendirmişler. Bunları Başbakanın özel temsilcisi söylüyor. Ona inanmayıp da kime inanacaksınız!

Sorumsuzluk Örnekleri

Bülent Arınç'ın acılım için ifade ettiklerinden her istediklerini alacağı sonucunu çıkaran BDP'li Leyla Zana şunları söylüyor: "**Yeni Anayasa'da Kürtler için bireysel haklardan söz ediyorlar. Biz bireyler olmadığımızı, millet olduğumuzu söylüyoruz. Bir millette olması gereken hakları istiyoruz... / ... Bazı Kürtler özerklik istiyor. 20 milyon Kürt'ten kaç tanesi özerklik talebinde bulunuyor. Bana kalırsa Kürtler kendi kaderlerini kendileri tayin etmeliler. Kürtler için referandum yapılsın.**"

Bu söylemler tartışmaya henüz başlanmamıştı ki Uludere'de otuz beş sivil yurttaşın TSK'nin bombardımanı sonucu hayatını kaybettiği haberi geldi. Uludere'de meydana gelen müessif olayın ardından BDP'nin Genel Başkanı Selahattin Demirtaş: "**Bu toprakların adı Kürdistan, bu halkın adı da Kürt halkıdır. Bugün ülke bölünmüştür. Artık emin oldum.**" söylemleri gündeme düştü.

Bunlardan daha önemlisi Başbakan Erdoğan'ın söylemiş olduklarıdır. Türkiye, başında bulunan Başbakan tarafından "katliamcı" ilan edilmiş bir ülkedir. Dahası bölücü mihraklar Erdoğan hükûmetleri sayesinde "devletle pazarlık" eder hâle gelmiştir. İktidarın çapsız, basiretsiz, cesaretsiz, edilgen ve sorumsuz tavrı yüzünden, ülkenin bütünlüğü ve milletin güvenliği her zamankinden daha çok tehdit altına sokulmuş olmaktadır.

Hükûmetler, vaatlerde bulunan, taahhüt eden, umut ticareti yapan hatta istismar eden mekanizmalar değildir. Hükûmet üyeleri bölücü duyguları okşayan, ayrılıkçılığa haklılık kazandıran, ağzına ne gelirse vereceğini söyleyen kişiler hiç değildir. Devlet yöneticileri her şeyden önce yapmak, icra etmek ve uygulamakla sorumlu cihazın başında bulunurlar. Onlar yara açmaz tedavi ederler, kıskırtmaz yatıştırırlar, ayrıştırmaz birleştirirler ve nihayet istismar etmez yaparlar.

Bölücü terör, verilen bunca taviz, gösterilen hoşgörü ve sağlanan imkânlarla karşın Türk milletinin birliğini henüz çözebilmiş değildir. Uzun zamandan beri yalnız etnik fitnenin devleti dize getirmede yeterli olmadığını düşünen bölücüler, etkili bölücülük ve ayrıştırıcılık alanlarını devreye sokmaya çalışmaktaydılar. Bölücüler ürettikleri her türlü fitneye karşın, Cumhuriyetin inşa ettiği millet gerçeğini etnik ayrımcılığın tek başına aşmaya yetmeyeceğini anlamışlardı. Bunun üzerine malum odaklar etnik bölücülüğün yanına bir de mezhep fitnesini eklemek zorunluluğunu duymuşlardır. Bu bağlamda bölücü odaklar tarafından 1937'de Dersim'de meydana gelen olaylar sürekli gündemde tutulmuştur.

Başbakan Erdoğan, Dersim Olaylarını siyasi rantın aracı olarak kullanırken mezhepçi fitne de bunu fırsat bilerek, zihinlerde yeni ve etkili ayrıştırıcı saldırılara başlamıştır. Başbakan Erdoğan'ın Türkiye'yi "katliamcı" ülke olarak ilan etmesi üzerine yandaş basın derhâl harekete geçmiştir. Bu bağlamda yeni yeni Dersim gerçekleri imal edilmeye başlanmış şahısların şahitliği ve hakikatlerin ortaya çıkarılması adı altında Cumhuriyet ve Atatürk tartışmaya açılmıştır.

Mezhepçi fitne bu noktada "tarihle yüzleşmek" ya da sözüm ona "ezber bozmak" gibi sureti haktan görünen kavramları kullanmaktadır. Gerçekte ise bu kavramlar yeni ezberler yaratmak ve tarihi kirletmek amacıyla devreye sokulmuş bulunmaktadır.

Bölücü ve ayrılıkçılar lehine, Cumhuriyet ve onun kurucuları aleyhine kin ve nefret yaymakla kendini görevli sayanlar bugün de dağda eli silahlı ve kanlı olan terör örgütü mensuplarını masum gören ve gösterenlerle aynı zihniyeti taşıyorlar.

Bölücü ve ayrılıkçılar lehine, Cumhuriyet ve onun kurucuları aleyhine kin ve nefret yaymakla kendini görevli sayanlar bugün de dağda eli silahlı ve kanlı olan terör örgütü mensuplarını masum gören ve gösterenlerle aynı zihniyeti taşıyorlar.

İsyan eden, dağa çıkan, insan katleden, yol kesen, karakol yakan, köprü yıkan, hukuk tanımayan, eşkıyalık yapanlara karşı dünya ne yapmışsa o dönem Türkiye'yi yönetenler de aynısını yapmışlardır.

Sonuç

Bugün Türkiye'de hiç kimse, hiç kimsenin kendisini nasıl tanımlaması gerektiğiyle ilgilenmiyor. Kim, kendisini nasıl istiyorsa öyle tanımlıyor. Türkiye'de ülkenin ve milletin bölünmesine karşı çıkanlar bireysel kimliklerin grup kimliklerine çevrilerek millileştirmesi, milletleştirilmesi ve devletleştirilmesine karşılar. Daha açıkçası Kürt kimliğinin "**millî kimlik**" ya da "**millet kimliği**" hâline getirme faaliyeti bölücü bir faaliyet olduğu açıktır. Bugün Türkiye'de bireysel kimliklerin ifadesi ve iftihar edilmesiyle kimsenin sorunu yoktur. Sorun millî vahdetin, millî tevhidin ve millî devletin bozulmasıdır. Herkes şunu iyi bilmelidir ki, bir ülkeyi bölmenin en kestirme yolu, etnik bir kimliği millî kimlik hâline getirmektir. Bölücülerin yapmaya çalıştıkları da budur.

Ulusal değil bölgesel, millî değil etnik, inanç değil mezhep temelinde yapılacak bir düzenleme demokratik kültüre aykırıdır.

Diğer yandan bir insan hakkı olan ana dilin öğrenimini değil de temel eğitimin Kürtçe yapılmasını istemek ayrılıkçı bir taleptir. Rusya'da Rusça, Birleşik Krallıkta İngilizce, Türkiye'de de Türkçe ticaret, iş, hukuk ve kültür dilidir. Türkçeyi hiç bilmeyen ya da yukarıdaki alanlarda kullanacak kadar öğrenememiş nesiller yetişince, Türkiye'yi zaten bölmüş olur. ■

¹ <http://www.tumgazeteler.com/haberleri/recep-tayip-erdogan>.